

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Tos/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124012641
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7124012641.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. marca 2026, v trestnej veci proti odsúdenému A. B., v bode 1/ trestného činu, pre zločin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001 a v bode 2/ trestného činu, zločin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2. písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.2003 o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Mestského súdu Košice zo dňa 17.10.2025 sp. zn. 1Nt/27/2024 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 1Nt/27/2024 zo dňa 17. októbra 2025 podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I sp. zn. 3T/28/2013 odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. zamietol, nakoľko neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť odsúdený prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá v písomných dôvodoch sťažnosti uviedla nasledovné.

S napádaným uznesením mestského súdu kategoricky nesúhlasí. Domnieva sa, že napádané uznesenie je nezákonné, nesprávne, nedôvodné, považuje ho za arbitrárne, nezrozumiteľné, tendenčné a zaujaté, lebo nenáležite spochybňuje jednoznačné znalecké závery, ktoré boli vykonané v rámci verejných zasadnutí o povolení obnovy konania.

Výroková časť napádaného uznesenia vychádza z nesprávnej analýzy predkladaného nového dôkazného materiálu, vychádza z nepreverení skutočností ohľadom posúdenia relevantnosti predkladaných dôvodov na povolenie obnovy konania a vychádza z nedôslednej a nedostatočnej komparácie nových dôvodov uvedených v návrhu na obnovu konania smerom k doposiaľ ustáleným záverom súdov o jeho vine a treste. Pri vydaní napádaného uznesenia boli porušené hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne predpisy trestného práva. Preto je napádané uznesenie len výsledkom nedostatočného preverenia ťažiskových skutkových a právnych okolností v samotnej veci a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd v odôvodnení uznesenia na str. 5 izolovane a nesprávne interpretuje 30 rokov staré rozhodnutie NS SR č. R 6/97. Odsúdený zákonnou cestou požiadal súd, aby mu povolením obnovy konania, na základe existencie nových forenzných dôkazov umožnil, aby v obnovenom konaní mohol poukázať na nové zásadné skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli najavo po jeho právoplatnom odsúdení. Senát naopak uznesenie zaťažil množstvom teoretických a zbytočných úvah o charaktere konania titulom jeho obnovy, ale k obsahu vykonaného dokazovania sa vyjadril alibisticky a arbitrárne. Súd v uznesení vyslovil

tvrdenie, že za nový dôkaz nemožno považovať Znalecký posudok č. 9/2024 vypracovaný znalcom D. E. D. a Znalecký posudok č. 24/2024 vypracovaný znalcom D. F. G.. Rovnako je nepochopiteľná a neudržateľná logika úvah súdu na str. 7 hore, a to presvedčenie predsedu senátu, že tieto posudky „...nie sú spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine... s absurdným tvrdením, „...že novým rozhodnutím o vine môže byť iba rozhodnutie, že osoba je nevinná.“.

Súd ako nestranný arbiter, neadekvátne bránil správnosť záverov posudkov z pôvodného konania (posudok D. H.), no na druhej strane nekriticky spochybňuje posudky predložené obhajobou, pričom ich závery boli potvrdené osobnými výsluchmi samotných znalcov na verejnom zasadnutí. Senát tak robí bez toho, aby on sám disponoval potrebnými odbornými znalosťami a skúsenosťami v tomto odvetví. Mimochodom, predchádzajúci posudok znalkyňa odôvodnila rok 2003 iba tým, že vtedy bol poškodený poslednýkrát u zubára.

Návrh na povolenie obnovy konania podal najmä preto, že po jeho odsúdení boli zabezpečené nezávislé, odborné a forenzné dôkazy (znalecké posudky), ktoré sú spôsobilé kvalifikovane spochybniť záver súdov o jeho vine, a najmä dôvodne spochybniť jeho účasť na vražde poškodeného I.. Prokuratúra v pôvodnom konaní nepredložila súdu dostatok dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností preukázali, že sa dopustil pripisovaného konania. Po vykonaní a zhodnotení vtedy dostupných dôkazov nebola v pôvodnej trestnej veci spoľahlivo preukázaná jeho účasť na žalovanom skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako to bolo uvedené v obžalobe a neskôr vo výrokoch rozsudkov všeobecných súdov.

Z návrhu na povolenie obnovy konania bolo zrejmé, že po jeho právoplatnom odsúdení vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré samy osebe odôvodňujú iné rozhodnutie o vine, ako doterajšie rozhodnutia súdu. Tieto nové skutočnosti boli založené na nových a jeho vinu zásadne spochybňujúcich znaleckých záverov.

Od počiatku vznesenia obvinenia, osobne alebo prostredníctvom obhajoby, preukazoval svoju nevinu a jeho postoj k nevinne ostal po celý čas nemenný, konzistentný a nikdy ho nespochybnil, resp. nijako nekorigoval. Trestno- procesný prostriedok obnovy konania predstavuje pre neho jedinou právnu možnosť, ako poukázať na svoju nevinu a potvrdiť tak skutočnosť, že v súvislosti s jeho odsúdením za stíhané skutky, sa stal obeťou nespravodlivého odsúdenia, ktoré bolo postavené na základe neveriteľných tvrdení a nedostatočných dôkazoch.

K návrhu na povolenie obnovy konania predložil nové a zásadné dôkazy o tom, že k smrti J. I. došlo v období rokov 2007, resp. maximálne roku 2005. Tieto nové dôkazy nie sú len nejakým jeho tvrdením v snahe preukázať svoju nevinu, ale ide o nové dôkazy, ktorý vyplývajú zo záveru predložených znaleckých posudkov. Ide o dlhoročne pôsobiacich a skúsených znalcov, ktorí na svojich znaleckých záveroch pred súdom zotrvali. Je paradoxné, že práve v minulosti ich znalosti a závery využívali prevažne OČTK pri usvedčovaní páchatelov násilných trestných činov a nikdy ich odborný názor nebol spochybňovaný. Obidvaja mali k dispozícii závery posudky z pôvodného trestného konania vedeného na Okresnom súde Košice I vedeného pod sp. zn. 3T/28/ 2013. Závery znalcov D. E. D. a D. F. G. sa vzácné zhodli, a teda nezávisle od seba dospeli k záveru, že k úmrtiu poškodeného J. I. došlo v rokoch 2007, resp. najskôr v roku 2005. Teda nie v roku 2003, ako to tvrdili OČTK. Rok 2003 ako rok smrti J. I. znalec D. F. G. na verejnom zasadnutí pred súdom výslovne vylúčil.

Dátum smrti J. I. doterajšie rozsudky iba nepodložené predpokladali a „naviazali“ ho na moment, kedy mal byť J. I. podľa prokuratúry naposledy videný. Navyše dátum smrti J. I. „musel zapadať do predstáv OČTK“ a musel byť účelovo prispôsobený prokurátorom tak, aby to dátumovo sedelo, nakoľko už dva týždne po zmiznutí J. I. bol zadržaný a vzatý do väzby v inej trestnej veci, a takto by nemohol byť označený za páchatela, a teda ho už preukázateľne nemohol neskôr zavraždiť.

So závermi znalcov navyše korešpondujú dôkazy (výpovede svedkov D., K.), ktoré boli vykonané titulným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6Nt/9/2022. Senát mal tento spis pripojený aj k súčasnému konaniu o povolenie obnovy konania. Vtedy ešte tvrdenia svedkov boli vnímané ako osamotené a nedostačujúce podnietiť konajúci súd k rozhodnutiu o povolení obnovy konania. Ale pokiaľ by senát pristúpil ku dôslednej komparácii výsluchov svedkov realizovaných v konaní vedenom pod sp. zn. 6Nt/9/2022 so súčasnými závermi znaleckých posudkov č. 9/2024 a č. 24/2024, zistil by že tieto

výpovede svedkov sú súladné so závermi posudkov. Podložené a reálna zmena ustáleného času úmrtia J. I., predsa musí znamenať aj zmenu vo výrokových častiach skutkovej vety odsudzujúcich rozsudkov.

Súdy v odsudzujúcich rozsudkoch tvrdili, že po dni 11.02.2003 už J. I. nebol nažive, nakoľko od uvedeného dátumu o ňom nič nevedel jeho, v tom čase neploletý brat (C. C.), neozval sa ani bývalej priateľke D. L. a iným priateľom, s ktorými mal mať aktívny kontakt.

Výpovede svedkov M. K. a N. D. z predchádzajúceho konania o povolenie obnovy vedenej pod sp. zn. 6Nt/972022 pripomína preto, lebo si súd nedal „námahu“ komparovať tieto svedectvá so závermi znaleckých posudkov.

Senát mestského súdu si mal uvedomiť, že sa v tomto konaní jedná o rozhodovanie, či povoliť alebo nepovoliť obnovu konania, a pri rozhodovaní má vychádzať z predložených dôkazov. Ide o tzv. medzitímne rozhodovanie, kde sa nerozhoduje o vine a treste. Z predložených dôkazov sú jednoznačne splnené podmienky na povolenie obnovy konania.

Preto navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach zrušil v celom rozsahu napádané Uznesenie Mestského súdu Košice, sp. zn. INt/27/2024 zo dňa 17.10.2025 a sám rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 394 ods. 1 a ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku, vyhovuje návrhu odsúdeného A. B. a povoľuje obnovu konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I (v súčasnosti Mestský súd Košice), sp. zn. 3T/28/2013.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že zrušuje Rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 18.12.2015 pod sp. zn. 3T/28/2013, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 6To/26/2016p celom rozsahu, a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, keďže vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ho po povolení obnovy konania, podľa ustanovenia § 403 ods. 1 Trestného poriadku, do väzby nevzal, vzhľadom na dĺžku už vykonaného trestu, nakoľko navyše k 17.2.2026 klient spĺňa podmienku na podmienené prepustenie.

Z doplnenia dôvodov sťažnosti obhajkyňou odsúdeného vyplynulo, že A. B. má vykonaných vyše 17 rokov trestu. Ku dňu 17.2.2026 splnil podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom dňa 19.2.2026 prostredníctvom jeho obhajcu bola na Okresný súd Banská Bystrica podaná žiadosť o podmienené prepustenie. Počas výkonu trestu odňatia slobody bolo odsúdenému A. B. udelených viacero odmien, čo vyplýva z hodnotenia útvaru. V súčasnosti je A. B. zaradený do programu „Šanca na návrat“, a to vzhľadom na hodnotenie väznice, že je adeptom na podmienené prepustenie.

V rámci tohto zaradenia bol odsúdený dňa 10.12.2025 v rámci dôvodu posilnenia finančnej gramotnosti hospodárenia na nákupe v obchodnom centre Tesco, kde aj iní odsúdení v sprievode pedagógov v čase od 9.00 hod do 13.00 hod nakupovali, a to bez monitorovacieho náramku. Následne späť do útvaru išiel pešo. Dňa 29.1.2026 v rámci vybavovania občianskeho preukazu a návštevy komplexnej pomoci na ulici C. XX, bol odsúdený osobne účastný mimo útvaru. Následne sa išlo do obchodného centra EUROPA najesť sa a absolvoval aj prechádzku spolu s pedagógom po meste. Išlo tiež o posedenie v cukrárni, a to všetko v čase od 9.00 hod do 13.00 hod.

Aj toto svedčí o skutočnosti, že samotná väznica má za to, že odsúdený spĺňa kritéria na podmienené prepustenie a zaradenie sa do bežného života. Tu chce upriamiť pozornosť, že odsúdený počas celého výkonu trestu odňatia slobody udržiaval po celé roky kontakt s rodinou, či už telefonicky, listami alebo pravidelnými návštevami vo väznici. Očakáva sa, že v budúcnosti povedie riadny život po prepustení z výkonu trestu. Odsúdený sa chce vrátiť k rodine a chce žiť riadnym životom. Odsúdený je spoluvlastníkom bytu nachádzajúceho sa v C., O. E. K. XX, čo vyplýva aj z výpisu katastra nehnuteľnosti, ktorý prikladá. Prikladá aj čestné prehlásenie jeho otca, že odsúdený ihneď po prepustení ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti bude prihlásený k trvalému pobytu na uvedenej adrese.

Spoluvlastníkom tohto bytu je jeho otec, A. B. I.. V byte by klient teda býval spolu otcom, ktorý ma toho času 87 rokov. Vzhľadom na jeho vek je potrebná už starostlivosť, keďže je na tom aj vzhľadom na vek zle.

V súvislosti s podanou žiadosťou o podmienené prepustenie obhajoba v zmysle zákona požiadala o znalecký posudok z odboru psychológie.

Ako z tohto vyplýva, okrem iného, u odsúdeného v tomto čase nebola diagnostikovaná agresivita a ani agresívne prejavy.

Znalec tiež konštatoval vo svojom znaleckom posudku, že možnosti resocializácie u odsúdeného, teda eliminácia protispoločenského konania zo psychologického hľadiska sú vysoko pravdepodobné a reálne v dlhodobom časovom horizonte. Toto všetko nasvedčuje tomu, že doteraz výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného už splnil účel.

V tomto smere poukazuje aj na rozhodnutia Ústavného súdu čo sa týka kumulácie väzby, kde treba vychádzať z toho, že odsúdený vykonal už výkon trestu v trvaní vyše 17 rokov, z toho 13 rokov nepretržite a vzhľadom na všetky skutočnosti, ako aj kumuláciu väzby by vykonával odsúdený ďalšiu väzbu už nad rámec povolenej dĺžky väzby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla preto, aby Krajský súd v Košiciach pri rozhodovaní o väzbe A. B. prepustil na slobodu.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd poukazom na skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania, sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím mestského súdu, ktoré hodnotí ako vecne správne a zákonné. V uvedenom zmysle upriamuje pozornosť na jednoznačné odôvodnenie napadnutého uznesenia a konštatuje, že rovnako ako mestský súd, ani sťažnostný súd nezistil v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. žiadne také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iný záver o vine odsúdeného.

Prvostupňový súd sa pri svojom rozhodovaní riadil správnymi právnymi úvahami a zákonným spôsobom aplikoval príslušnú právnu normu. Po právnej stránke ide o odborne správne posúdený návrh odsúdeného. Mestský súd dôsledne preskúmal odsúdeným uvádzané skutočnosti, tieto logicky vyhodnotil a sformuloval odôvodnené závery, ktoré výstižným spôsobom aj vysvetlil. Pri svojom rozhodovaní súd prvého stupňa zohľadňoval charakter samotného inštitútu obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorého účelom však v žiadnom prípade nie je preskúmať vecnú správnosť právoplatného meritórneho rozhodnutia.

K obsahu jednotlivých dôvodov sťažnosti nadriadený súd uvádza, že sťažovateľ nesprávne interpretuje zmysel mestským súdom použitej formulácie tvrdenia na str. 7 napadaného uznesenia, pokiaľ ju chápe tak, že súd tvrdí, že odsúdeným predložený znalecký posudok nie je novým dôkazom. Predovšetkým je nutné uviesť, že znalecký posudok D. G. a D. D., mestský súd jednoznačne označil za nový dôkaz, čo nepochybne vyplýva z jeho odôvodnenia na str. 6 posledný odstavec, a ako s novým dôkazom mestský súd pracuje vo vzťahu k tomuto znaleckému posudku aj vo zvyšnej časti svojho odôvodnenia. Tým, že za obhajobou namietanou formuláciou, veta pokračuje ďalej, správnym zmyslom spochybňovaného tvrdenia súdu, ktorý najpravdepodobnejšie chcel mestský súd v skutočnosti vyjadriť, a ktorý aj z vecného hľadiska zodpovedá zmyslu ostatných častí odôvodnenia, je to, že tento dôkaz nemá spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Teda inými slovami povedané, predložený znalecký posudok je síce novým dôkazom, avšak nemá spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Mestský súd zvolil možno trochu menej šťastnú formuláciu, ktorá nepochybne mohla zväzdať aj k takému pochopeniu zmyslu, ako to uvádza obhajoba, avšak pre nadriadený súd je z dotknutej vety vyvoditeľný aj význam, v zmysle ktorého použitý zápor sa nevzťahuje k slovám „nový dôkaz“, ale k tej časti vety, ktorá nasleduje za čiarkou, teda „ktorý má spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o vine“.

Určite, s čím sa musel stotožniť nadriadený súd s obhajobou, bola výhrada k tej časti namietanej vety, kde súd konštatuje, že novým rozhodnutím o vine je len také rozhodnutie, ktorým sa vysloví, že osoba je nevinná. S týmto názorom mestského súdu sa nedá stotožniť, nakoľko hypoteticky je aj dôkaz, ktorý by mohol viesť k tomu, že by sa skutok mal posúdiť podľa iného ustanovenia Trestného zákona resp. ako iný trestný čin, by bolo dôvodom pre povolenie obnovy konania. Uvedená úvaha mestského súdu, s ktorou sa nadriadený súd nestotožnil, však vo svojej podstate nespochybnila zvyšnú argumentáciu mestského súdu a najmä správnosť samotného rozhodnutia vo veci.

V spôsobe, akým mestský súd posúdil vzájomnú súvislosť medzi vyhodnotením znaleckého dokazovania v pôvodnom konaní a novým znaleckým posudkom, nevidí nadriadený súd žiadne nekritické spochybňovanie nového dôkazu a ani neadekvátne bránenie znaleckých záverov pôvodného konania. Naopak mestský súd vecne a na základe logických úvah posudzoval znalecké zistenia a tvrdenia znalcov, ktorí podali nový znalecký posudok a s jeho názormi sa nadriadený súd stotožnil v celom rozsahu.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že znalkyňa v pôvodnom konaní odôvodnila rok 2003 ako rok smrti poškodeného iba tým, že vtedy bol poškodený poslednýkrát u zubára, uvedené celkom nezodpovedá výpovedi znalkyne na hlavnom pojednávaní zo dňa 7.10.2013, kde znalkyňa na otázku obhajoby, pripustila možnosť, že k smrti poškodeného mohlo dôjsť aj v roku 2004, prípadne v roku 2005, avšak na základe vyhodnotenia kostrových častí doba smrti je okolo 9 – 10 rokov a len údaj o najskoršom období znalci pripustili na základe vyšetrovaných okolností a zároveň na základe poslednej návštevy u zubára. To znamená, že prvotným spôsobom ustálenia doby smrti bolo vyhodnotenie miery impregnácie kostrových nálezov a až následne sa určoval moment najskoršej smrti cez iné vyšetrované okolnosti, v rámci ktorých jedným z nich bola aj posledná návšteva u zubára, teda návšteva u zubára nebola jedinou okolnosťou, na základe ktorej znalkyňa pripustila ako možný čas smrti poškodeného rok 2003.

Odsúdeným predložený znalecký posudok v konečnom dôsledku nespochybňuje právoplatne vyslovený záver o vine odsúdeného, nakoľko jednoznačne neurčuje, že k smrti poškodeného nevyhnutne muselo dôjsť jedine v období rokov od 2005 do 2007, ale určuje prakticky len moment najneskoršieho uloženia tela do miesta nálezov, pokiaľ v čase nálezov (teda v roku 2012) má byť kostrový nález skeletizovaný. Z uvedeného potom vyplýva, že telo mohlo byť pochované aj pred týmto „najneskorším“ obdobím, teda aj v roku 2003. V tejto súvislosti to veľmi výstižne vyjadrila prokuratúra na verejnom zasadnutí 14.10.2024 keď uviedla, že aby mohlo dôjsť k úplnej skeletizácii, muselo by byť telo pochované najskôr v roku 1993. Teda pokiaľ v roku 2012 máme nájsť skeletizované kostrové pozostatky, telo by muselo byť uložené do zeme hocikedy v priebehu rokov 1993-2007. Pokiaľ by totiž došlo k uloženiu pred rokom 1993, na kostiach by došlo k ďalším zmenám, ktoré sú charakteristické pre kosti uložené v zemi dlhšie ako 20 rokov. Ak by došlo k uloženiu tela po roku 2007, v čase nálezov by kosti ešte neboli skeletizované, nakoľko takáto zmena nastáva najskôr po 5 – 7 rokoch. Na základe uvedeného tento nový dôkaz nevylúčil rok 2003 ako čas smrti poškodeného a pokiaľ znalci, ktorí vypracovali tento nový znalecký posudok, *expresis verbis* vylúčili tento rok ako rok smrti poškodeného, nadriadený súd nevidí oporu pre takéto ich kategorické tvrdenie. V tomto smere argumentácia znalcov, ktorou vysvetľovali toto svoje vylúčenie roku 2003, ako času smrti poškodeného, nepresvedčila súd o správnosti ich tvrdenia, a to dokonca ani skrz úvahy, ktoré sa týkajú nájdenia tkaniny pri predmetnom kostrovom náleze.

Pokiaľ ide o nájdenú tkaninu a význam tohto nálezov pre posúdenie času smrti poškodeného, nadriadený súd sa v celom rozsahu stotožnil s úvahami mestského súdu, pričom v podrobnostiach odkazuje na toto vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie. Zjednodušene možno povedať, že bez náležitého skúmania druhu a zloženia nájdenej tkaniny, sú akékoľvek úvahy o možnom preukázaní konkrétnejšieho momentu smrti poškodeného viac menej odbornou špekuláciou, než odborne presvedčivým skúmaním.

Preto možno o predložennom znaleckom posudku povedať, že aj keď ide o nový dôkaz, tým, že jednoznačne neustaľuje moment smrti poškodeného a zároveň ani jednoznačne nevylučuje ako moment smrti ten, ktorý bol ustálený v pôvodnom konaní, ide o ďalší dôkaz, s dôkaznou hodnotou podobnou tým, ktoré boli produkované v pôvodnom konaní, ktoré tiež jednoznačne neurčovali moment smrti, ale len na ich podklade bolo úvahou súdu a ich vyhodnotením ustálený tento moment, a preto je jeho výpovedná hodnota obdobná tej, akú mali dôkazy aj v pôvodnom konaní, v dôsledku čoho tento nový dôkaz ani sám osebe a ani v spojení s už vykonanými dôkazmi neodôvodňuje iné rozhodnutie o vine odsúdeného.

Nemožno preto dať odsúdenému za pravdu, že týmto novým znaleckým posudkom bola zásadným spôsobom spochybnená jeho vina.

Tento nový znalecký posudok aj v spojení s výpoveďami svedkov D. a K., ktoré boli predložené súdu v rámci predchádzajúcich návrhov na povolenie obnovy konania, prakticky len rozširujú množinu všetkých dôkazov, ktorá vo svojom súhrne vedie ku konštatácii o naďalej pretrvávajúcej existencii dvoch skupín protichodných dôkazov o smrti poškodeného, čo bol stav aj v pôvodnom konaní, s ktorým sa súdy v pôvodnom konaní vysporiadali a napokon ustálili rozhodný čas smrti poškodeného a tento dôkazný stav prakticky pretrváva aj v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, pričom ak by sme povolili obnovu konania, znova by išlo o rovnakú dôkaznú situáciu, aká bola v pôvodnom konaní.

V priebehu sťažnostného konania bolo súdu doručené doplnenie dôvodov sťažnosti, z obsahu ktorého vyplývali skutočnosti, ktoré mali v prípade povolenia obnovy konania viesť k nevzatiu odsúdeného do väzby. Vzhľadom na spôsob rozhodnutia nadriadeného súdu, boli skutočnosti uvádzané v tomto doplnení dôvodov sťažnosti skutkovo irelevantné.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.